

OLGICA LASTRIĆ (1935-2006)

Desetoga prosinca 2006. godine prestalo je kucati jedno dobro srce. Umrla je Olgica Lastrić.

Rođena je 18. studenoga 1935. godine u Beogradu. Osnovno, srednjoškolsko i fakultetsko obrazovanje stekla je u Zagrebu, kamo su se njezini roditelji, pripadnici hrvatske, trgovačke imućne obitelji iz Sremske Mitrovice, sklonili tijekom Drugoga svjetskog rata.

Nakon udaje jedno je vrijeme s mužem živjela u Berlinu.

Od 1961. do 1978. godine živjela je u Sisku i radila u Gradskom muzeju Sisak kao etnologinja, a od 1978. do 2000. godine bila je zaposlena u Muzeju Turopolja u Velikoj Gorici, na radnom mjestu dokumentalista zadužena dijelom i za etnografsku zbirku. Potkraj 1980. godine je s obitelji (mužem i dva sina) doselila u obiteljsku kuću u Veliku Goricu.

Sustavna i marljiva, s izrazitom potrebom za urednost, za dvadeset dvije godine rada u Muzeju Turopolja stručno je obradila veliki broj predmeta etnografske zbirke, uredila fototeku i dijateku, radila na fonoteci, hemeroteci i na ostaloj muzejskoj dokumentaciji. Sudjelovala je u pripremanju svih izložbi, naročito etnoloških, od kojih treba posebno izdvojiti dvije autorske: *Drvo u Turopolju* iz 1988. i *Oglavlja u ženskoj narodnoj nošnji Turopolja, Pokuplja, Posavine i Vukomeričkih Gorica* iz 1998. godine. Od terenskoga rada najvažnije je istraživanje običaja i nošnje sjevernog Turopolja u suradnji s Etnografskim muzejom iz Zagreba.

U Sisačkom muzeju je također ostavila važan trag. Uz nekoliko etnografskih izložbi, poput one *Peća i slika*, te mnogobrojne terenske zapise i brojne otkupljene predmete, o tome svjedoči niz tekstova objavljenih u sisačkom *Jedinstvu* i u stručnim znanstvenim publikacijama: "Kata Jajnčerova, autorica monografije o Trebarjevu", "Sačuvati ostatke tradicijskog stvaralaštva", "Peće Sisačke Posavine i Pokuplja", "Šibičkanu na pevčece i ognješćec, stoključica i druge fele – motivi na poculicama sela Gušća", neki su od objavljenih članaka koji samim naslovima upućuju na sadržaj i bogatstvo obrađenog materijala. Katalog uz izložbu iz 1978. godine nosi naziv *Skulptorski trag tesarskog umijeća*.

Olgica Lastrić je ostavila trag u hrvatskoj etnologiji.

I nakon odlaska u mirovinu 2000. godine ostala je u stalnoj vezi s Muzejom Turopolja i muzealcima. Pored čestih posjeta Muzeju nije propustila nijedno otvorenje izložbe, a redovito je svake srijede išla u Zagreb na neformalne sastanke etnologa, popularno zvane "muzejski babinjak".

Pored obitelji i profesionalnog rada Olgica Lastrić je imala još jednu, široj javnosti manje poznatu osobinu. Nesebično, ne tražeći ništa za uzvrat, pomagala je prijateljima i znancima od Velike Gorice do Siska i Zagreba. Nije djelovala preko neke institucije, ona je sama bila institucijom. Vječno aktivna i u pokretu, sve je obavljala pješice i autobusom. Na njezinu pomoć i potporu svi su mogli računati, ona za sebe nije tražila ništa.

Otišla je kako je i živjela – tiho i obzirno. U mnogobrojnim zapisima i opisima zauvijek će ostati u sjećanjima poštovatelja tradicije.

Za sve što je učinila za Muzej Turopolja, za etnologiju, a naročito za obitelj i mnogobrojne prijatelje, suradnike, kolege, velika joj hvala.

Zbogom draga prijateljice, čuvali te nebeski anđeli.

Maca Popovčić